

spisu, najmu i podnajmu mieszkań i innych pomieszczeń w tych gminach	978
364. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej dnia 23 czerwca 1921 r. w przedmiocie ustalenia rodzajów towarów, przewidzianych w art. 13 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą	979
365. Rozporządzenie Ministra Skarbu, Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 23 czerwca 1921 roku w przedmiocie opłat wywozowych	980
366. Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 czerwca 1921 r. w przedmiocie podwyższenia dopłaty (agio) do cła na towary o charakterze zbytkownym i na pozostałe towary	981
367. Obwieszczenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 3 czerwca 1921 roku w sprawie sprostowania omyłek w rozporządzeniu Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30 kwietnia 1921 r. o podwyższeniu opłat komisowego i wprowadzenia niektórych zmian w dziale b. Przepisów o kolejowych agencjach celnych	982

357.

U s t a w a

z dnia 7 czerwca 1921 r.

o opłacaniu nadzwyczajnych kar za zwłokę od wymierzonych, a nie zapłaconych w terminie podatków i opłat stemplowych (należności stemplowych i bezpośrednich), tudzież taks, oraz o kosztach przymusowego ściągania tychże należności skarbowych.

Art. 1. Od wymierzonych podatków i opłat stemplowych (należności stemplowych i bezpośrednich) tudzież kar, w terminie przepisany nie wpłaconych, opłaca się zamiast normalnych odsetek kary za zwłokę w myśl następujących postanowień.

Art. 2. Od kwot, w dniu wejścia w życie tej ustawy zalegających, oraz dopiero płatnych po wejściu w życie tej ustawy, a niewpłaconych w terminie właściwym, oblicza się po upływie dni 30-tu od właściwego terminu płatności, zamiast normalnych odsetek, należących się w myśl osobnych ustaw i przepisów, kary w wysokości 3⁰/₀ za każdy miesiąc zwłoki w pierwszym kwartale, 3¹/₀ za każdy miesiąc w drugim kwartale, a po upływie pół roku 4⁰/₀ za każdy miesiąc.

Art. 3. Za zalegające uważa się w myśl tej ustawy te kwoty, które z mocy obowiązujących przepisów można ściągać w drodze egzekucji.

Art. 4. Zasady obliczenia kar za zwłokę stosuje się także w tych wypadkach, gdy na wymierzone podatki, opłaty i taksy uskuteczniło częściowe wpłaty. Kary za zwłokę oblicza się od kwot zalegających.

Art. 5. Obowiązek płacenia kar za zwłokę obciąża tego, kto w myśl przepisów odpowiada za uiszczenie odnośnych podatków, opłat i taks we właściwych terminach.

Art. 6. Ustawa niniejsza niema zastosowania w wypadkach odroczenia wpłat, lub dozwolenia wpłaty na raty.

Art. 7. Postanowienia poszczególnych ustaw o odsetkach za zwłokę nie mają zastosowania na czas obowiązywania niniejszej ustawy. Jednak o ile w myśl postanowień tej ustawy nie pobiera się za pewien okres czasu kary za zwłokę według niniejszej ustawy, obowiązują na ten czasokres odsetki, należące się w myśl ustaw dotychczasowych.

Art. 8. Przy przymusowym ściąganiu podatków i opłat skarbowych przez organy państwowej administracji skarbowej w myśl art. 9 ustawy z 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. Pr. № 65, poz. 391), pobiera się od płatników za wszelkie czynności z tem związane, odpowiednio opłaty na rzecz Skarbu Państwa na pokrycie kosztów, spowodowanych postępowaniem egzekucyjnym.

Art. 9. 1. Za pisemne wezwanie płatników (upomnienie) do wpłaty należności skarbowych, we właściwym czasie nie uiszczonych (zaległości), pobiera się:

przy zaległościach do 10.000 mk.	20 mk.
" " ponad 10.000 " do 100.000 mk.	100
" " " 100.000 "	200

2. Za czynność organu egzekucyjnego na miejscu w celu przymusowego ściągnięcia od płatnika zalegających należności skarbowych pobiera się opłaty egzekucyjne w wysokości 5% od sumy zaległej, najmniej jednak 100 mk.

3. Koszty, połączone z przeniesieniem, zabezpieczeniem i przechowaniem ruchomości, zajętych w celu zabezpieczenia zaległości, oraz koszty, połączone z postępowaniem przymusowej sprzedaży (licytacji), przypisuje się płatnikom do zwrotu.

4. Na koszty, połączone z przymusowym zarządem majątku (sekwestracją), na pokrycie zaległych należności skarbowych, ściąga się 10% przychodów, uzyskanych z przedmiotu egzekucyjnego, conajmniej jednak 100 mk. za każdy rozpoczęty tydzień sekwestracyjnego zarządu.

Art. 10. Z kwot wpłaconych, względnie przymusowo ściąganych na zaległe należności skarbowe, pokrywa się przedewszystkiem narosłe koszty egzekucyjne, następnie narosłe odsetki, względnie kary za zwłokę, a z pozostałej reszty zaległą należność skarbową.

Odsetki, kary i koszty, w ten sposób nie pokryte, ściąga się w drodze przymusowej w tym samym trybie, co zaległe należności skarbowe.

Art. 11. Ustawa niniejsza obowiązuje do dnia 31 grudnia 1922 r.

Art. 12. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu, a o ile chodzi o wykonanie tej ustawy na ziemiach polskich b. dzielnicy pruskiej w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej.

Art. 13. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na obszarze ziem polskich b. dzielnicy austriacko-węgierskiej i w b. dzielnicy rosyjskiej z dniem 1-ym września 1921 r. Termin, od którego ustawa ta będzie obowiązywała na ziemiach polskich b. dzielnicy pruskiej, oznaczy Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem tej dzielnicy.

Art. 14. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc wszystkie specjalne przepisy, normujące pobieranie kosztów przymusowego ściągania należności skarbowych, zawarte w ustawach lub rozporządzeniach, obowiązujących w tymże terminie.

Marszałek:

Tranpoczyński

Prezydent Ministrów:

Witos.

Minister Skarbu:

Steczkowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski

358.

U s t a w a

z dnia 23 czerwca 1921 r.

w przedmiocie zmiany ustawy depozytowej z dnia 21 kwietnia 1913 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 225).

Art. 1. I. Gotówki, która począwszy od 1 lipca 1921 r. zostanie zdeponowana w urzędach depozytowych, nie oprocentowuje się.

II. Oprocentowanie gotówki, zdeponowanej w czasie od 1 października 1919 r. do 30 czerwca 1921 r., ustaje z upływem miesiąca września 1921 r.

Każdemu zainteresowanemu co do depozytów tych przysięguje, o ile wydania złożonej sumy nie można przeprowadzić, prawo postawienia do końca września 1921 r. wniosku do urzędu depozytowego, aby złożoną gotówkę wpłacono na książeczkę wkładową publicznej kasy oszczędności, znajdującej się w siedzibie tegoż urzędu depozytowego i aby książeczkę wkładową przyjęto do depozytu. W książeczce wkładowej należy podać, jako wpłacającego, urząd depozytowy i oznaczyć sprawę depozytową.

Art. 2. Zmienia się ustawę depozytową z dnia 21 kwietnia 1913 r. (zbiór ustaw pruskich str. 225) odnośnie do gotówki, wymienionej w artykule I, jak następuje:

- 1) W § 6 zdaniu 2 skreśla się słowa: „wraz z odsetkami”.
- 2) Postanowienia § 7 zastępuje się następującym przepisem: „Złożonej gotówki nie oprocentowuje się”.
- 3) § 8 otrzymuje brzmienie następujące:
„Przepis § 6 nie ma zastosowania, jeżeli zostanie złożona gotówka w znakach płatniczych, w których kasy państwowe nie mają obowiązku wpłat przyjmować.
Tego rodzaju gotówkę urząd depozytowy może wymienić na gotówkę przyjmowaną w kasach państwowych. Do uzyskanego stąd czystego zysku mają zastosowanie przepisy § 6”.
- 4) W nagłówku 5 rozdziału skreśla się słowa: „Ustanie oprocentowania i . . .”